

[Poul Møller.]

om, at selv om man sætter det om til løbende priser, er der et stort misforhold mellem de 15 pct. og de 2 pct.

Spørgsmålet om investeringerne skal jeg ikke komme ind på; det hører finanslovdebatten til. Min almindelige opfordring til regeringen går ud på, at den må finde et fast forhold imellem offentlig investering og privat investering. Det er det, jeg har lagt vægt på og har sagt ved flere lejligheder: jeg tror, det er nødvendigt at finde ud af, hvor stor en andel det offentlige kan tage af arbejdskraften, for at der kan være tilstrækkeligt tilbage til det private erhvervsliv og til byggeriet, så vi kan undgå at få den situation, vi havde senest og ikke er kommet ud af.

Den højtærede økonomiminister var så glad for sit eget barn, samordningsorganet; det ved jeg jo fra tidligere debatter med ham, men det, jeg ville fremføre i dag, var dette: jeg havde ventet, at samordningsorganet, når det skulle forceres frem i august måned, ville sige noget om den overenskomstsituation, vi går ind i, sige noget, inden kravene blev lagt frem på bordet og for offentligheden, således at kun ansigtstab var muligt, hvis man skal gå tilbage igen. Jeg mener, det havde været vigtigt og til fordel for den argumentation, som tilhængerne af samordningsorganet kunne have til fordel for det: at der havde været en redegørelse fra samordningsorganet, som direkte berørte, hvad man mente man kunne tillade sig af lønforhøjelser, af indkomstforhøjelser, af avanceforhøjelser i det kommende år. Det har vi ikke fået. Jeg har tværtimod fået den fornemmelse af formandens tale, at man ikke skal vente, at samordningsorganet udtaler sig om sådanne konkrete problemer.

Den højtærede finansminister var inde på spørgsmålet om pristallet og var forbavset over, at dette problem kunne rejses ved denne lejlighed, idet han sagde, at det var en del af forliget. Da jeg gjorde mine bemærkninger, sagde jeg: vi vedkender os forliget, men det er enhver forligspartners ret at komme til sin medpartner og sige: går dette an? Jeg har den højtærede statsministers tale fra Randers her i min hånd. Heri siger den højtærede statsminister kraftigt, at hvis vi får 3 dyrtidsportioner, vil det

betyde nye lønstigninger på ca. 5 pct., og ministeren siger videre i sin tale, at man ikke kan vente produktionsstigninger, der går ud over 4-5 pct.

Er det så ikke rimeligt, at vi kommer til forligspartnerne og siger: kan ikke disse betragtninger give anledning til, da vi ved, der også er overenskomstforhandlinger, at vi prøver at finde en ny løsning på dette problem? Er ikke regeringen på andre områder kommet til os og har foreslået andre løsninger på de problemer, som var indeholdt i forligsaftalen, f. eks. vedrørende opsparingsordningen? Det var slet ikke noget, som forligsaftalen indeholdt; det var noget, vi måtte acceptere, ja, som vi til sidst accepterede i den anden udformning end den, der lå i forliget. I spørgsmålet om udgiftsbeløbet på 8.540 mill. kr. har regeringen allerede uden at afvente de øvrige forligspartnere — i den økonomiske årsoversigt — anslået et andet tal; regeringen har blot meddelt de øvrige forligspartnere, at nu er tallet 8.610 mill. kr. Vi har fået meddelelsen derom, men ikke accepteret det. Derfor siger jeg: det må være en ret inden for forligets rammer at komme til forligspartnerne og sige: hør, er der ikke grund til, at vi endnu en gang ser på dette spørgsmål? Er den økonomiske situation, som statsministeren så kraftigt har skildret, ikke af en sådan karakter, at vi endnu en gang bør overveje dette problem? Bliver det afvist, er der ikke noget at gøre; det er til gengæld regeringspartiernes ret. Vi kan ikke tage selv. Vi er selvfølgelig bundet af forligsaftalen, hvis vi bliver afvist.

Så kommer vi til spørgsmålet om det realistiske budget. Ja, det er naturligvis ikke den afdøde forgænger, jeg tænker på, men der er forgængere før forgængeren, som har fremsat finanslovsforslag her i tinget; der er den højtærede økonomiminister. Den højtærede økonomiminister ville næppe under finanslovdebatten have accepteret, at hans budget blev betegnet som urealistisk. Nu siger den højtærede finansminister, at nu kommer vi til et realistisk budget. Altså den højtærede økonomiminister fremlagde ikke et realistisk budget, da han var finansminister. Jeg nævner det kun, fordi jeg faktisk ikke tror, at der er så forfærdelig meget i, at det er mere realistisk i år, end det har været de øvrige år.